

Det sees af disse Tabeller, at den svævende Gjæld til Umyndige, offentlige Stiftelser og Boer har ved Begyndelsen af disse ti Aar været omtrent ligesaa stor som ved Slutningen, skjøndt der i enkelte Aar har fundet en ikke ubetydelig Forandring Sted; saaledes er i 1844 udbetalt omtrent 250,000 Rbd. mere end indbetalt. Regnes derimod alle 5 Slags sammen, var den svævende Gjæld ved Udgangen af 1847 forøget med omtrent 1,400,000 Rbd.; fordi Indbetalingerne ved Cautioner, som en ny Indretning, maatte være i betydelig Stigen, og fordi Sparekassernes Midler ere forøgede med omtrent 750,000 Rbd.; de sidstnævnte ere i de to sidste Aar formindskede med omtrent 1 Million Rbd.

Summen af Indbetalingerne og af Udbetalingerne viser større Foranderlighed i hvert Aar fra 1842 til 1846. Fra de tre førstnævnte Slags var den mindste Indbetaling 550,000 Rbd. og den største omtrent 900,000 Rbd.; den mindste Udbetaling omtrent 600,000 Rbd. og den største omtrent 900,000 Rbd. For alle 5 Slags have Indbetalingerne varieret fra omtrent 1,260,000 til 1,670,000 Rbd., og Udbetaling fra 870,000 Rbd. til 1,360,000 Rbd.

Ordføreren (Bessely): Det vil sees af de Grundsaetninger, fra hvilke Udvalget er gaaet ud, om den svævende Statsgjæld i Almindelighed og om den svævende Statsgjæld hos os med Hensyn til de hidtil i vor Lovgivning stedfindende Bestemmelser i Særdeleshed, er af den Bestaaffenhed, at det ansees ønskeligt, at Staten bliver fri for det Slags Gjæld. De samme Ansuelser ere ogsaa udtalte i de Motiver, som ere vedlagte selve Udkastet til Loven. I selve Realiteten finder der ogsaa Uoverensstemmelse Sted mellem Udvalget og den ærede Finansminister. Derimod synes der at være en liden Uoverensstemmelse med Hensyn til, at Udvalget har formeent, at Lovudkastet bør indeholde en Termin for hvor længe den skal vedblive at være Lov. Udvalget er nemlig gaaet ud fra, at dersom Thinget udtaler den Mening, at en Indretning ikke er ønskelig, eller at det er hensigtsmæssigt at have hidtil bestaaende Love, da er det meest passende ved en lovgivende Forsamling, at den tillige udtaler, hvor længe denne Indretning eller disse Love skulle vedblive, førend de atter komme under Forhandling i Thinget. Dette er et Tillæg til selve Udkastet, hvorom der Intet indeholdes i Motiverne; men jeg skal ikke videre opholde mig ved at udvikle dette, indtil jeg erfarer, hvorvidt den ærede Finansminister vil gaae ind paa dette af Udvalget stillede Forslag.

Finansministeren: Hvad den Deel af det ærede Udvalgs Betænkning angaaer, som umiddelbart vedrører Lovudkastet, saa er Uoverensstemmelsen mellem Udvalgets Ansuelser

og Lovudkastet saa stor, at den tilsyneladende Uoverensstemmelse i Grunden er slet ingen. Lovudkastet indeholder ikke nogen udtryffelig Termin, for hvilken man har andraget paa, at de tvende Paragrapher, som der foreslaaes givne som Lov, skulde vedvare, men det fremgaaer af Motiverne i deres Heelhed, at det er Regjeringens Ansuelse, at det kun bør være midlertidigt, og at en Deel af de Bestemmelser, som for Tiden ere gjældende om den svævende Statsgjæld, endogsaa ere meget betænkelige og lidet ønskelige for Finansministeriet selv. Jeg turde maaskee henvise til den allerførste Passus i Motiverne, hvor den midlertidige Charakter udtryffelig er antydet, som Regjeringen maatte ønske denne Lov tillagt, idet det udtryffelig er bemærket, at Loven kan forandres, naar Erfaringen maatte tale derfor. Det Tillæg, der er foreslaaet af Udvalget, nemlig at Lovens Gyldighed udtryffelig betinges kun at skulle være indtil den 31te Marts 1852, kan der vist fra Finansministeriet Intet være at erindre imod, men jeg skal ganske henstille, hvorvidt det ærede Thing maatte finde det rigtigt, at en udtryffelig Termin fastsaettes, eller om man ikke vil finde det tilstrækkeligt, at ikke blot Regjeringen jo selv kan tage Initiativet til at foreslaae Forandringer i denne Lov, men at den ogsaa kan opfordres af Thinget til at tage Initiativet, og endelig at ethvert af de hule Things egne Medlemmer selv kan tage Initiativet ved selv at forelægge et Lovudkast, hvorved der gjøres Forandringer. Denne sidste Betragtning, at baade Regjeringen og Rigsdagen kan tage Initiativet ved at forelægge